
Szente Imre

POLITIKAI KORREKTSÉG

A politikai korrektség (röviden: PolKor) Határ Győző szavaival „gögös, ellentmondást nem tűrő lobby – magyarul diktatúra, mely magát demokráciának álcázva valósítja meg parancsuralmát. Beszennyezetségét belopja mindenüvé, faltól-falig átítatja a demokráciát; mire feleszmélnénk, már nyakunkon a PolKor terror. /.../ A legjobb úton vagyunk afelé, hogy megutáltassa, meggyűlöltesse a demokráciát.” Ehhez csak azt teszem hozzá, hogy legérzékenyebb pontján támadja meg, amikor agresszív kisebbségek „jogait” követelve a többségtől megvonja a szólásszabadságot, a tilalmát megszegőket pedig gyanússá, bélyegessé teszi s ha lehet, perbe fogja.

Munkamódszerének szemléltetésére, íme, egy igaz történet. Három éve egy nyári napon Stockholm egyik kocsmájába beállított egy leszbikus pár és a tulajt levegőnek nézve, szenvedélyesen csókolózni kezdett. A provokáció bevált: a vendéglős előbb szelíden kérte, hogy hagyják abba, majd eltanácsolta őket. Egy ligeti pad helyett egyenest a rendőrségre mentek s följelentették a vendéglőst szexuális hajlam alapján való diszkriminálás miatt. Az első fokú bíróság, helyt adva a vendéglős érvelésének, hogy ő egy szerelmeskedő kétnemű párral ugyanúgy járt volna el, elutasította a keresetet. Ám a másodfokú bíróság diszkriminálásnak ítélte a történetet s ötvenezer korona kártérítést rótt ki a „bűnösre”. Ezt az ítéletet a legfelsőbb fórum is jóváhagyta azzal az indoklással, hogy „egy étterem érzelmesen ölelkező-csókolózó vendégeire nem szoktak rászólni, hogy hagyják abba, ha csak nincs rá más ok” – a kártérítés összegét azonban leszállította ötvenezerről tizenöt-ezerre, amit nem mulasztottak el felháborodottan kommentálni a „győztesek”. A leszbikus főprovokátor, aki azóta „dobta” (úgy lehet csak arra az egy „harc feladatra” beszerzett) kedvesét, így méltatlankodik: „Melyik kocsmáros sajnálna rongyos tizenöt ezret, csak hogy tovább diszkriminálhasson?” A HomO (ombudsman) pedig azt nehez-ményezi, hogy a legfelsőbb bíróság az ítélet szövegezésében követke-

zeten a „barátnők” szót használja, mintegy eltussolva és bagatellizálva az ügy „nemi harcos” jellegét. Pedig nyilván éppen e harc jegyében történt az egész provokáció.

Nyitott kapukat döngetnek, amikor keresik a konfrontációt, hogy ország-világ előtt leleplezzék „a társadalomban szívósan túlélő előítéleteket”. Hajlamukat immár minden hivatalos fórum abszolút normálisnak ismeri el, páros kettősüknek ugyanazokat a jogokat és előnyöket biztosítja a szekuláris állam, mint a kétnemű pároknak. Mi híjuk még? No persze: házasodni akarnak, szörnyen kell nekik az egyház áldása, de annál is jobban a bibliát komolyan vevő hívők és papok megalázása, megerőszkolása. Csakhogy a hagyományos házasságot nemcsak a válások védik, hanem Természet Anyánk is, mely az embert nőnek s férfúnak szülte meg, s e kettőség és az ivarszervek különbözőzése nélkül nem volna sem házasság sem szex, de még nyelvtani *genus* sem.

Megvallom, nagyon kedvem ellenére sodródtam e vitába éppen a leszbikus nők kapcsán, akiknek aberráns hajlama, de még annak kielése iránt is csupa megértés és türelem vagyok. Ők ugyanis kapcsolatot s kielégülést keresve semmi olyat nem tesznek, ami ne volna természetes integráns része a heteroszekszualitásnak is, akár mint előjáték, akár – a férfi teljes vagy részleges impotenciája esetén – mint a közösülés egyetlen lehetséges formája. Amellett mint évezredekken keresztül elnyomott és kiszolgáltatott nemhez tartozók nem csoda, hogy a nők s éppen a legönállóbbak akár merő dacból s lázadásból saját nemük soraiban keresnek partnereket. Hogy egy intim vallomás ízű személyes érveléssel is előhozakodjam: ifjonti éveim erotikus vágyoltságainak egyike volt két leszbikus szépség közé furakodnom harmadiknak, nem hogy elválasszam őket egymástól, hanem hogy gyönyöreikben osztozva túljussak Tóth Tihamér atya keltette gátlásaimon. Sose vonzottak Casanova, még kevésbé Don Juan babérai, de kívánatosnak tűnt Cerubino boldogsága.

Hogy a férfiak közti homoszexről mint vélekedem, azt nem tanácsos szellőztetnem. Nemcsak politikai korrektségből, arra fityülök, hanem merő humanizmusból, kimélelemből azok iránt, akiket különben derék, értelmes, jellemes, rokonszenves stb. embereknek ismertem meg s becsülni tanultam. Őket nem akarom sértegetni. De arra még csak gondolni sem akarok, mit tesznek egymással; ellenállhatatlan reakcióm ugyan-

az, mint a moziban látott vőlegényé, aki a nászágyban fődőzte föl, mije van a „menyasszonynak”, s kiokádta a lakodalmi vacsorát. A legtisztább jóakarattal beszélném le ezt a kisebbséget a házasság jogának erőltetéséről; nekik aztán az égvilágon semmi keresnivalójuk sincs annak még a tájékán sem, hacsak nem kitűzött céljuk ez ősi intézmény karikírozása. S mint a közelmúltban Mohamed kifigurázása veszélyesnek bizonyult, a házasságé sem egészen veszélytelen: a primitív heteroszex férfiösztön a civilizáció máza alatt minden demokratikus politikai korrektségre nevelésnek ellenáll s a csendes undorgást könnyen agresszióra váltja azoknál, akik arra hajlamosak. De nem folytatom, hisz máris megbocsáthatatlanul túlléptem minden politikai korrektség határán, ráadásul hiába: elbátortalanítani úgysem lehet a „hősöket”, akiknek eltökélt szándéka a házasság fellegvárának megvívása. Megpróbálkozom hát egy józan belátásra apelláló érvel, hátha!

Azt csak belátják, hogy az emberfogalomhoz hozzátartozik a kétneveltség, mint elhanyagolhatatlan ismérv s egyben a legszebb ajándékok egyike, amit Istentől vagy a Léttől kaptunk. Nem volna-e méltó óhaj ennek a kettőségben megvalósuló egységnek is fönntartani egy intézményt, egy alkalmat, hogy önmagát ünnepelje? Ez az intézmény, ez az alkalom adva van beláthatatlan idők óta a házasságban; nem csak kollektív öncsonkítás, hanem (hetero)szexuális hajlam alapján való megkülönböztetés volna ezt kikezdeni, fogalma kitágításával egynemű párok kapcsolatára megfosztani lényegétől, a hagyományörző egyházakat arra kényszeríteni, hogy belemenjenek ebbe a hagyományrombolásba, mely kimeríti a kultúra ellen elkövetett merénylet fogalmát.

No persze ezt az érvet azzal torkolják le, hogy a kultúra „fejlődik”, ahelyett hogy „elavult” stádiumainál lehorgonyozna. Ám ez a kultúra évmilliók során sem változó biológiai tényekre épül, melyeket a tudomány legmeglepőbb fölfedezései sem képesek megrendíteni. Szánalmas erőlködéssel azt akarják kimutatni mostanában, hogy a homoszex a természetből sem idegen. Elválhatatlan pingvin s újabban vadliba „homo”-párocskák tipegnek előttünk a képernyőn „bizonyosság”, de míg párzani nem látjuk őket, „vonzalmuk” még azon a hőfokon is jócskán alulmarad, ahogy a romantika korában a korántsem „homo” jóbarátok kifejezték, mint például Szemere Pál Berzsenyivel való első személyes talál-

kozásakor: „Csak egy kézszorítás vala, mit Berzsenyi szobájában való elválásunkkor nyerhettünk” – írja Kazinczynak – „Nem! Csókot kell tőle kapnom, török-szakad! S midőn társaim, Vitkovits és Horvát már az utcán voltak, megöleltem Berzsenyit s ajkaink összeforradtak.” Hm... Brezsnjev csókja jut eszembe; ám az sem több vastag tréfánál, amit a pesti humor Kádárról költött: válik a feleségétől, mert Brezsnjev forróbban csókol. Szóval a látszat csal: nem minden homoszex, ami első pillantásra annak látszik.

A homo-házasodás élharcosait ugyanaz a fanatizmus és türelmetlenség jellemzi, mint a középkori inkvizitorokat: büntetik, kiközösítik azokat, akik céljaikkal nem értenek egyet. Ez történt a keresztény demokráta volt elnökével, Alf Svenssonnal: elintézett dolog volt már, hogy őt hívja meg díszvendégének a televízió egy jótékonyági sorsolás alkalmával, ám az utolsó pillanatban levélben közölték vele, hogy a homoszexuálisok templomi esküvőjével kapcsolatos nézetei alkalmatlanná teszik őt erre a szerepre. „Eszerint maga a megboldogult Teréz tiszteendő anyja sem lehetne e sorsolás díszvendége” – méltatlankodik a fajgyűlölők s egyéb sötét alakok közé besorolt tekintélyes politikus.

Nem volna-e ajánlatos egyszer fontolóra venni, mire való végül is a demokratikus társadalom s annak becsületesen dolgozó, senkinek sem ártó polgára: vajon arra-e, hogy kedvükre provokálják, csapdát állítsanak neki ráérő politikai pókerjátékosok s megpályázzanak egy bírói ítélettel nekik juttatott busás kárpótlást? Akik mint macska az egerrel játszanak az igazságszolgáltatással, komoly bírói testületeket foglalkoztatnak éveken át, belecsalják őket megalapozatlan ítéletek ingoványába. Ha jól tudom, a bíróságnak bizonyítékok alapján kell ítélnie, de mire alapozta az első fórum józan és tárgyilagos ítéletének megváltoztatását a második abban a lesbikus-ügyben? Merő föltevésre, találgatásra, amit az ítéletet jóváhagyó legfelsőbb fórum is magáévá tett: hogy azon senki sem ütközik meg, ha kétnemű párocskák nyalják-falják egymást az étteremben, ergo a kocsmárosnak csak az volt a kifogása ellenük, hogy lesbikusok. Persze kilóg a lóláb: abban a másodfokú bíróságban egy harcos jogtanácsosnő ül, aki a „barátnők” kifejezést is tiszteletlennek (respektlős) tartja, ha szeretőkről van szó. Hogyhogy? Akkor talán a boyfriend/girlfriend is tiszteletlen? Vagy csak a homo-alapon együtt

járók esetében nem szabad elhallgatni, hogy egyebet is csinálnak együtt, mint „járnak”? Annak a megbírságolt kocsmárosnak jogorvoslatért és kártérítésért Európához kellett volna fellebbeznie, mert a politikai korrektség paradicsomában, Svédországban csak a provokátoroknak jár „igazság” és pénzjutalom, amit még kevesellhetnek is. (Lábjegyzetként: mielőtt pert akasztanának a nyakamba, hogy szándékos provokációt tételtek föl az ismertetett ügyben, leszögezem, hogy feltételezésekhez, találgatásokhoz nekem is jogom van, nem csak a bíróságnak.)

Biztosra veszem, hogy a jogtudomány és kriminológia beavatottjai előtt sem maradt rejtve a főnti ítélet sántító indokolása, ám egy sem kötött bele, minthogy a PolKor előnyére sántított. Bezzeg lármát csaptak egy nemrég lezajlott másik perben, mely tárgyánál fogva sokkal súlyosabb ugyan, de formai jegyeit, fázisait tekintve szinte tükörképe a pizslicsári lesbikus ügynek.

Tavaly valamikor történt, hogy Marcus Gabrielsent Stockholm kellős közepén halálra rugdosták, mert rászólt egy beszeszelt társaság két tagjára, akik egy kapualjban könnyítettek hólyagjukon, hogy ez mégsem illik. Az utca korántsem volt néptelen, a nyomozásnak mégsem sikerült megbízható tanúvallomásokra szert tennie, hogy hányan s kik voltak a tettesek és melyiknek mi volt a szerepe az emberölésben. Hármat kiszúrtak, első fokon kettőt el is ítélték egy évre, félévre, a harmadikat, mint-hogy nem volt eldönthető, rúgott-e vagy csak drukkolt a társainak, fölmentették. Az áldozat szülei, rokonai fölháborodva fellebbeztek, a média nyomán a közvélemény is felzúdult: ilyen olcsó az emberélet, egy jóra való fiatal élete országunkban! A vádlottak a megbánás legkisebb jelét sem mutatták, klánjukkal együtt csak azon voltak, minél olcsóbban ússzák meg. A másodfokú bíróság mind a háromnak négy évet kiosztó ítélete, melyet a legfelsőbb bíróság is jóváhagyott, helyreállította a közvélemény megrendült bizalmát az igazságszolgáltatásban: az indoklás szerint a vádlottak „együtt s egyetértésben” követték el tettüket. Ebbe aztán sietett belekötni a kriminológia két tudora: annyi igaz, hogy „együtt” voltak, ám merő feltételezés, hogy „együtt”, pláne hogy „egyetértésben” működtek. „A média és a közvélemény nyomásának engedve s ítéletét feltételezésekre alapozva a törvényszék olyan síkos útra lépett, mely egyenesen a jogbizonytalansághoz vezet” – érvel „együtt

s egyetértésben” a professzor és doktorandusa. Kár, hogy nem ajánlanak alternatívát: hogy volna elkerülhető, hogy a csoportosan s tisztázatlan körülmények közt elkövetett bűncselekmények méltó büntetés nélkül maradjanak. Akkor is jogbizonytalanságba vezető síkos útra lépne a bíróság, ha enyhe ítéletekkel precedenst szolgáltatna a tanuló-könyvtörvényszegőknek. Nem kellene végre a törvénytisztelők jogbiztonságával is törődni?

A cikkíró kriminológusok mint emberek osztják a sajtó és a közvélemény szörnnyüködését az emberélet semmibe vevésén, az utcai erőszak elharapózásán, ám jogászai minőségükben megrojják a törvénytisztelők, ha az áldozatra és hozzátartozóira tekintettel ítélik. Ha nem etnikai, vallási hovatartozása vagy szexuális hajlama miatt ütötték agyon, az áldozat nem számíthat rá, hogy a PolKor kiáll „emberi jogai” vagy „emberméltósága” mellett. Ilyesmivel ugyanis nem rendelkezik többé: mint hulla megszűnt ember lenni. A PolKor minden figyelme a tettesek emberi jogaira, „emberméltóságára” összpontosul. Ez utóbbi ugyanis a legocsmányabb tett után is változatlanul birtokukban van, noha a józan paraszti ész számára napnál világosabb, hogy eljátszották, bűnbánatra pedig, amivel visszaszerezhetnék, nem hajlandók vagy azt sem tudják, mi fán terem.

Visszatérve a provokáció-témára: korjelenség, hogy a centрупárt, mely pár évtizede még a többségükben hagyományörző falusiak pártja volt, ma már ultraliberális szavazókra spekulál azzal a javaslattal, amit kackiás női vezetője e szavakkal vezetett be a stockholmi pártkonferencián: „Ideje, hogy új gondolatokat vessünk fel!” Maga a javaslat a párt *mångfaldsgrupp* nevű bizottságának (magyarul „multikulti”-csoportnak becézhetnének) kebelében született, alighanem a csoport radikális vezetőjének, Muharrem Demiroknak agyában, aki a pártvezetőségben ül egy új integrációs program kidolgozásának irányítójaként. A munkacsoport egységre jutott ama vitatott javaslat körül, hogy álcázott tesztekkel leplezzék le a munkaadás, lakáskiadás, kocsmái sorban állás kapcsán elkövetett megkülönböztetéseket.

„Rendkívüli helyzetben vagyunk, tehát rendkívüli megoldásokra van szükségünk” – mondja Muharrem Demirok, példákat is hozva a követhető eljáráshoz: született svédek, majd „bevándorló háttérűek” video-

kamerákkal, mikrofonnal felszerelve kiadó lakás iránt érdeklődnek egy diszkriminálásgyanús háztulajdonosnál, így gyűjtve bizonyítékokat a vád számára. E portyákat hivatalos megkülönböztetés-ellenes irodák végeznék, nem alkalmi amatőrök. Megvalósul-e ez a léprecsaló program, még nincs eldöntve; aggályai vannak még az ombudsmannak is: főnnáll a „megnemegedett bűntényprovokálás” veszélye. Drukkoljunk a józan ész fölülkerekedésének. Mert a Demirok-i szöveget a „rendkívüli helyzetről”, mely „rendkívüli megoldásokat” követel, bizony a bolsevikok ajkáról ismerős, és nem sok jót ígér. Hogy ehhez még Maud Olofsson is a nevét adja... Hányan pártolnak el tőle régi biztos szavazói közül?

Hát a „józanész fölülkerekedésében” hiába bíztam: alig írtam le a „demiroki programtervet”, máris a provokálás e formájának megvalósulásáról olvashattam. Négy vállalkozó szellemű amatőr tizenkét „statiszta” beszervezésével portyára indult a malmói szórakozóhelyekben dülő diszkriminálás leleplezésére. Etnikai svédekből és „svartskallékból” („feketekobakok” – a bevándorló kinézetűek gúnyneve) álló homogén csoportokban kértek bebocsátást a sorban állók közt, s persze a várakozásnak megfelelően az előbbieket beengedték, az utóbbiak hoppon maradtak, amit rejtett kamerákkal s kazettákkal megörökítve mellékeltek a feljelentéshez. A bíróság annak rendje és módja szerint kiszabta a bírságot, a kártérítést azonban (vajon miféle „kárt” szenvedtek szegény provokátorok?) „csak” személyenként tizenötezerben állapította meg, holott az ombudsman ennek tízszeresét követelte. (A leszbikus ügyben hozott ítéletre mint precedensre hivatkoznak a bírág; úgy látszik, elégük van abból, hogy magánszorgalmú provokátorok „dolgoztassák” őket, s bár szolgálatukat nem tagadhatják meg tőlük, legalább a „gázsijukat” szállítják le.)

Egy másik história: Valamikor 2005 őszén a svéd kormány felszólította a Tanügyi Hatóságot, vizsgálja meg, hogyan tárgyalják az iskolákban használt tankönyvek az etnikai és a szekszuális kisebbségeket, nem vétenek-e a politikai korrektség illemszabályai ellen, olyasmit s úgy tanítva róluk, amivel megbánthatnák az országban lakó etnikumok, elsősorban a bevándorlók valamely csoportjának vagy a „nemi kisebbségek”, a homo- és biszekszuálisok érzékenységét. A szemfüles sajtó,

ezúttal a Svenska Dagbladet kapott az alkalmon: beszerezte a legújabb kiadású társadalomismereti tankönyveket és egy lelkes fiatal *teamre* bízta azoknak átböngészését, az eredményt pedig ez év január 9-én két teljes oldalon, színes felvételekkel dekorálva mint szenzációt közzétette ezzel az öles betűs címmel: AZ ÚJ TANKÖNYVEK ELŐÍTÉLETEK TERJESZTŐI. Egy féloldalmi fotón Ibrahim Baylan iskolaminiszter aggodalmas képpel ajkába harapva ül fogadóterme pamlagán egy nyitott könyv előtt; a képszöveg szerint gyors intézkedéseket vár a tanügyi hatóságtól, hogy gátat vessen a metely terjedésének. Az etnikai megkülönböztetés női *ombudsmanja* is nyilatkozik: felháborodásának ad kifejezést némely éppen csak használatba vett tankönyvvel kapcsolatban, mely „tele van általánosításokkal, előítéletekkel”, s azt tanítja az iskolásoknak, hogy a bevándorlók kültelkeken laknak és segélyből élnek; fiataljaik bandába verődve kirabolják, bántalmazzák és megalázzák velük egykorú svéd társaikat; a családban a férfié a döntő szó, a fiúk előbbre valók a lányoknál, csak nekik van szabad kimenőjük, nemi életet csak ők élhetnek a házasság előtt anélkül hogy foltot ejtenének a „család becsületén”, míg a leányt kitaszítják, ha beleszeret egy svéd fiúba. Egy másik könyv szerzője azért kap körmöst, mert a homo- és biszekszuálisokat mint „elhajlókat” (*avvikande*) emlegeti. A szerző most utólag „belátva hibáját” nem győz bocsánatot kérni. A kipécézett könyvek felelős kiadói azonban nemigen hajlandók a Canossa-járásra: megvédik szerzőiket, semmi kivetnivalót sem találnak szövegeikben, s azzal érvelnek, hogy a tanárok úgysem a könyvekre hagyatkoznak, amikor társadalmi kérdéseket vitatnak meg tanulóikkal. Dicséretére legyen mondva, a megkérdezett rektor sem hajlandó papírkosárba dobni a megkritizált tankönyveket.

Szószerinti idézeteket is kapunk az átvizsgált könyvekből: „Új szokások, hatások érik országunkat, melyek gazdagítanak s ijesztenek. A korábban homogén lakosságú Svédország tömeges bevándorlásnak van kitéve, mely társadalmi megpróbáltatásokkal is jár.” Nem tagadható, hogy kiérződik e megfogalmazásból a szerző aggodalma, de nem helyénvaló-e a felelős aggodalom egy ekkora változással szemben, melynek, mint valami természeti erőnek, nem ura a befogadó társadalom, s minden jel arra mutat, hogy politikusai sincsenek felkészülve rá? Ám a

politikai korrektség kötelezővé teszi a kincstári optimizmust és nem csak a kritikát igyekszik elnémítani, hanem még az óvatos aggályokat is.

A leginkább inkriminált szöveg, mely a bandákba verődött fiatal „új svédek” garázdaságáról szól, így hangzik: „Számos fiatal svéd áldozat, akit bevándorolt fiatalok csoportja pénztől, maroktelefonjától, ruhájától, cipőjétől megfosztott, arról tanúskodik, hogy a rablás bántalmazással, megalázással párosul. Kirabolni s egyben megalázni az áldozatot a hatalom gyakorlásának egy módja azok részéről, akik különben a társadalom által minden hatalomból kirekesztve érzik magukat.” – Ez a szöveg, amellett hogy mély pszichológiai meglátásával fején találja a szöveget, politikailag korrektebb nem is lehetne, hiszen magyarázatot, szinte mentséget keres és talál a fiatal bűnözőpalánták viselkedésére, őket is „áldozatoknak” tüntetve fel. A piszkálódást hivatászerűen űző politikai korrektség azonban nem jut el eddig a végkövetkeztetésig, mert mindjárt az elején fennakad azon a „képtelen” állításon, hogy a bevándorolt fiatalok bevett gyakorlata a hasonló korú svédek kifosztása és megalázása.

Ajánlom e naiv vagy farizeusi botránkozók figyelmébe, ha ugyan hajlandók pozitív előítéleteiknek legcsekélyebb korrigálására, a Dagens Nyheter múlt vasárnapi (2006. márc. 26-i) számában közölt *A rablás mint a bevándorlók hadviselése a svédek ellen* c. írást, melyben egy még csecsemő korában Sri Lankából (Ceylonból) örökbefogadott diáklány számol be a szakdolgozata számára a malmői iskolákban felvett interjúiról. A megkérdezett felső tagozatos fiúk, szám szerint tizenegy, egyenkint vagy csoportban gátlás nélkül nyilatkoztak az adatgyűjtőnek, aki iránt már csak „bevándorló kinézése” miatt is bizalmat éreztek. „Jó hogy szalagra vettem válaszaikat – meséli a lapnak – mert számomra oly meglepőek voltak, hogy többször is vissza kellett pörgetnem, míg fölfogtam értelmüket. 'Ha rablóportyára indulunk a városban, háborút viselünk a svédek ellen' – ismételten elhangzott ez az érvelésük. Az egyik iskolában vigyorogva mesélték, micsoda sikerélmény, egész valójukat átható gyönyör számukra a jól végrehajtott rablás”. Egyikük így fejezte ki, mit ért ő hatalmon: „azt, hogy a svédek a porban csússzanak előttem és a lábaimat csókolják.” Dicsekszenek, mily könnyű kirabolni

a svédek, nyúl szívűségükkel szinte étvágyat csinálnak a fosztogatónak, oly könnyen „letejelnek”. A portyára indulás előtt nem is szoktak tervet csinálni, anélkül is látják, kit érdemes megállítani, kinél van pénz vagy „mobil”.

Nem illenék-e, ilyen „facittal” a kezünkben, bocsánatot kérni annak az iskolai tankönyvnek kritizált szerzőjétől? Vagy továbbra is ragaszkodunk a kifogásolt szöveg elhagyásához, mert a PolKor még az igazságnál is előbbre való? Kísértetiesen hasonlít a kommunisták irodalmi normáihoz, a szocialista realizmushoz és a forradalmi romantikához, amelyek szerint az írónak nem úgy kell ábrázolnia a valóságot, amilyen, hanem amilyennek lennie kellene. Ám aki e „haladó” nézetet magáévá teszi, saját magát is megfosztja a tisztánlátástól.

Ha már az iskolánál tartunk: így választások előtt általában sorra kerítik az ott uralkodó türhetetlen állapotokat is. „A szocdem tanügyi politika a ludas abban, hogy iskolakerülésben, későn jövésben, sértő szóhasználatban Svédország tartja a világrekordot” – olvasom az SvD-ben. A lap politikai főszerkesztője, nyilván nem szocdem, fölfedezi a spanyolviaszt: az iskola „munkahely”, ám az egyetlen olyan, ahol rendjénvalónak tartják, amit sehol, például egy hivatalban, nem túrnének. „A tanulók zavarhatják az órát, hangos magánbeszélgetéseket folytathatnak, jöhetnek-mehetnek, pökhendien viselkedhetnek. S ami még rosszabb: számos tanuló van kitéve más tanulók részéről erőszaknak, fenyegetésnek; mintegy húsz-harminc százalék keresi fel panaszával a Bűntényáldozat Támogató Központot, hogy iskolaidőben bántalmazták. Csak helyeselhető – folytatja érvelését a cikkíró –, hogy a néppárt erre a kérdésre összpontosít az országgyűlésben és megvitatását szorgalmazza. Az, hogy a rendbontóknak is megvan a maguk baja, nem indokolja, hogy zöld utat adjanak nekik társaik zavarásához, fenyegetéséhez, veréséhez. Tiszta sor, hogy a tanerőknek és az igazgatóknak joguk van védeni tanulóikat, hogy munkahelyükön ne legyenek kitéve bántalmazásnak és sértegetésnek. Intézkedéseinket tehát erre a kulcsmondatra kell alapoznunk: az iskola *munkahely*.

Ha politikai korrekt volnék, e munkahely-elméletbe beleköthetnék: tulajdonképpen törvénysértés kiskorúakat munkára fogni egy jogállamban, nemde? E pedagógiai céllal bedobott szitán a tanulók is átlát-

nak ám, mint annak a fiatal rektornak „remek” ötletén, hogy minden folyosói lökdösődést és pofont haladéktalanul jelent a rendőrségnek kivizsgálás céljából. Az effajta szakszerű megoldások csak az iskolaélet gépesítéséhez, bürokratizálásához járulnak hozzá, miközben elsikkad a lényeg: az emberré nevelésnek minden képzésnél fontosabb feladata. Ennek első feltétele, hogy nevelők és neveltek kölcsönös tisztelettel s bizalommal viszonyuljanak egymáshoz, mint – mondjuk ki bátran – egy nagy családban, mely az otthoni kis családnak egyenes folytatása. Ha az iskola munkahely-jellege nem párosul a család-jelleggel, nem éri el a célját még a képzés területén sem. Szíre-szóra rendőrt hívni pedig sem a családban nem szokás sem a munkahelyen. Régen az egyetemi autonómia kicsinyített másaként az iskola is adott jóhírére s hacsak lehet távoltartotta a hatóságot „belügyeitől”, de hol vagyunk már attól! Mint a régi falusi búcsúban, az iskolaudvaron is azonnal kéznél van a kés, akár a beavatkozó pedagógus ellen is. „Nem csak a tanulók vannak kitéve zaklatásnak az iskolában – olvasom egy másik cikkben –, minden negyedik általános iskolai tanerőnek fenyegetésben, erőszakban volt része a múlt tanévben.” Feltételezhető, hogy e statisztika csak a jéghegy csúcsát mutatja: az esetek többségében elmarad a följelentés. Nem ritka a gyilkossággal fenyegetés sem, főleg a szülők részéről. Egy malmói „általános” iskola felső tagozatában a ligisták terrorja következtében lehetetlenült az oktatói munka, s egy gyújtogatás után, mely négy osztálytermet tett használhatatlanná, a községi iskolatanács föladta a harcot s megszüntette a felső tagozatot.

Csoda-e, hogy egyre több szülő küldi gyermekét, nem sajnálva a költségeket, magániskolába? Ideális szervezetek, egyházak eddig is tartottak fenn ilyeneket; állami támogatásból kevés, felügyeletből annál több jutott ki nekik. A szocdem iskolapolitika, különösen mióta a PolKor erős befolyása alatt áll, rossz szemmel nézi a független iskolákat. Többet vádoltak meg már azzal, hogy „haszonra” dolgoznak mint „kapitalista” vállalatok, de bizonyítékok híján e vádaskodás lepergett róluk. Egy másik ismétlődő kifogás ellenük az, hogy „elitisták”, a demokratikus esélyegyenlőséget veszélyeztetik. Érthető irigységgel el kellett ugyan ismerniük, hogy a családias, kölcsönös tisztelet légkörében eredményesebb munka folyik ott, mint az állami és községi iskolákban,

amelyek egyrészt a bürokrata papírgyártás, másrészt a bizarr ötletekben bővelkedő pedagógiai kísérletek következtében egyre több terhet rónak a tanerőkre, elvonva őket a tanítástól, még inkább a neveléstől, amire különben már módot sem adnak a pädagogosznak, a „gyermekvezető rabszolgának”.

A választások előestéjén Göran Persson a „jobboldal” miniszterelnök-jelöltjével vitatkozva a tévében egy szóval sem tért ki az iskolák valódi problémáira: az egyre inkább romló tanulmányi eredményekre, az anarchikus fegyelmi állapotokra; ehelyett újra a független iskolákra s főleg az előkészítő iskolákra (óvodákra) kerítette a sort. A „gyermekek jogaiért” aggódva indoktrinálással vádolta őket s hogy rájátszva a bevándorló szülőknek a svéd társadalomtól való félelmére toborozzák tanulóikat s így nem a beilleszkedést, hanem a szegregációt szolgálják.

Világos, hogy e vád elsősorban a felekezeti iskolákat veszi célba, melyek csak egy részét alkotják a független (magán)iskoláknak. Az efféle egybemosás a szocdem párt és a PolKor taktika régi bevált módszere. A „bevándorlók” emlegetése pedig óhatatlanul az iszlámra tereli a figyelmet, hiszen a már régóta honos keresztény felekezetek vagy zsidók privát oktatási intézményeinek nincs sok dolguk az új bevándorlókkal. Az indoktrinálás vádjának időnkénti fölmelegítésétől azonban a régi felekezeti iskolák sem mentesülnek. Még Persson föllépése előtt jelent meg a DN 2006. máj. 4-i számának Vita-rovatában egy ilyen tárgyú cikk: „A gyermekeknek más nézetekhez is joguk van, nem csupán vallásosakhoz”. A cikket hárman jegyzik aláírásukkal, köztük Nalin Pekgul, kurd moszlim, a szocdem nőszövetség elnöke. Mondanivalójuk lényege: „Az Egyesült Nemzetek gyermekegyezménye, amit Svédország is ratifikált, kimondja, hogy a gyermekek jogainak érvényesítése minden más szempontnál fontosabb. Kötelességünk tehát gyermekeinket megkímélni minden vallási és egyéb indoktrinálástól.” Készülőben van ugyanis egy törvényjavaslat, mely a szülőknek engedi át az előkészítő iskolák (óvodák) megválasztását, amit még a kormánykoalícióban résztvevő környezetvédelmi párt is támogat.

Ez a vita is tipikus példája a doktrinér (PolKor) „igazság” és a gyakorlati élet konfliktusának. Azzal, hogy a szekularizált, „hitetlen” de-

mokratikus állam a törvényei közé írta a vallásszabadságot, olyan kompromisszumra fanyalodott, mely láncreakcióként szüli az újabb kompromisszumokat. Kénytelen például hozzájárulni a gyermek jogainak ideiglenes felfüggesztéséhez (nagykorúságáig vagy szellemi önállósulásáig), a szülők „önkényére” hagyva, hogy megkereszteljék vagy körülmételjék s a saját vallásuk tanításainak szellemében neveljék, olyan iskolába járassák, amely az általuk megkezdett s jóváhagyott nevelést folytatja. Nem tagadható, hogy legalábbis elvileg s talán jogilag is kifogásolható ez, indoktrinálásnak is nevezhető, ám az állam nem akadályozhatja meg, ha demokratikus akar maradni. Ezt csak fasiszta vagy kommunista jellegű kényszer alkalmazásával tehetné, a PolKor-kényszer nem elegendő, az csak a felekezeti iskolák szigorúbb ellenőrzését vívhatja ki a „gyermek jogaira” hivatkozva, keresztyülviheti minden tantárgynak vallástól független, objektív, korszerű, tudományos oktatását, a vallásórákon pedig különböző vallások tanainak és történetének tárgyilagos ismertetését.

Hogy a moszlimok találva érezték magukat Nalin Pekgul és Göran Persson kritikájától, kiderül a DN egy „Vita”-rovatából (2006. máj. 10): a „gyermek jogait” védő ENSz cikkellyel szembeállítják a hozzászólók az Európa-konvenció ugyancsak svéd törvénynek elfogadott határozatát, mely szerint a szülőknek joguk van olyan iskolát választani, amely szerintük leginkább elősegíti gyermekük emberi és tanulmányi fejlődését. Az igazi fundamentalisták pedig azok, akik kétségbe vonják a szülőknek ezt a jogát. Egy brommai moszlim független iskolát hoznak fel példaként az oktatás és a nevelés sokoldalú s minden tekintetben kifogástalan megvalósítására: az iskola iszlám profilja cseppet sem akadályozza az európai műveltség elsajátítását és a tanulók beleépülését a svéd társadalomba. Vajon minden moszlim iskola, beleértve a Korán-iskolákat is, megfelel ennek a követelménynek?

Következő történetem témája az antiszemitizmus, ami nekünk magyaroknak sajnos nagyon is ismerős. Nem azért, mintha gyakorolnánk, hanem mert időről-időre ország-világ előtt megvádolnak vele. Abban a meggyőződésben éltem eddig, hogy az antiszemitizmus vádjának hangoztatása, amit találó szóval „antiszemitázásnak” hívnak, Svédországban ismeretlen. Semmi szükség sincs rá, hogy ezt az atomfegyvert be-

vessék olyan mellékcélokkal, mint amit Magyarországon két éve – hogy magamat idézzem – „a dollárban és euróban számoló írósztárok” értek el az írószövetségi botrány kirobbantásával: továbbra sem kell osztozkodniuk „a forintban számoló páriák, a népnemzeti írók szürke tömegével.”

Nem csak engem: a svéd társadalmat is meglepte a március közepe táján mindkét vezető sajtóorgánumban közzétett szenzáció, hogy „minden negyedik svédnek kedve ellenére volna egy zsidó miniszterelnök”, meg hogy „a svédek 41%-ának ambivalens (megkérdőjelezhető) nézetei vannak a zsidókról”, továbbá hogy „a svéd nép 5%-a kifejezetten antiszemita”. Mindez pedig annak a kérdőíves kutatásnak az eredménye, melyet az uppsalai Élő Történelem Fóruma végzett ötezer kitöltött kérdőív alapján. Ez a mondvacsinált kutatás, mint a politikai korrektség provokációi általában, egy csapásra két ellentétes reakciót váltott ki. Egyfelől a kötelező szörnyűködést: öt százalék! De hiszen ennyi már egy parlamenti pártra jogosítana! Göran Persson kormányfő is komolyan látszott venni a veszélyt: „az antiszemitizmus ki-kidugja förtelmes ormányát; a mi dolgunk, hogy visszanyomjuk s ne engedjünk éberségünkéből.” Mint főntebb a tankönyv-kampányban, megszólaltatják a tanulókat is: „De hiszen a zsidók nem is léteznek mint csoport, elvegyülnek a társadalomban. Beteg dolog ez a sok előítélet!” – mintha kórusban mondaná vagy – mert keskenyre zárt ajkkal komolyan néznek szembe az olvasóval – gondolná a négy betegápoló-szakos gimnazista lány, köztük egy bekötött fejű moszlim.

A társadalmi elit bizalmatlanul fogadta magát a kutatást is, s megkérdőjelezte a belőle levont következtetéseket. A „zsidók”, akik eddig egyszerűen „svédeknek” tudták magukat, nem kérnek népcsoportkénti azonosításukból, amit pedig egy ilyen kutatás óhatatlanul föltételez s erőltet. A stockholmi zsidó hitközség elnöknője, akinek kettős családnevében „Körösy” az egyik, jónak látta ugyan, hogy kifejezést adjon aggodalmának, hallgatólagosan azonban az államtudomány göteborgi professzorának nézetét látszott osztani, aki ezt írta: „tulajdonképpen teljesen haszontalan s használhatatlan egy ilyen statisztika. Manapság a tudományosság igényével fellépő véleménykutatás nem egyéb olcsó zsurnalisztikánál. Rosszul feltett kérdésekre csak rossz feleletek várhatók.”

A kérdéseket illetve állításokat vesézi egy másik göteborgi professzor is (Ulf Bjereld). Egy ilyen állítás: „a zsidók pozitív szerepet játszanak a svéd társadalomban” – amire a kérdezett öt felelet közül választhat az „egyáltalán nem igaz”-tól a „tökéletesen igaz”-ig. De melyik válasz tartalmaz kevesebb előítéletet? Az utóbbi ugyan pozitív állásfoglalás a zsidókkal szemben, ám azzal hogy kollektív egységként nyilatkozik róluk, az előítéleteknek ad táptalajt. „Léprecsaló” kérdéseket legjobb válasz nélkül hagyni – ezt tette s bölcsen a megkérdetteknek több mint negyven százalékára.

Megkönnyebbülten sóhajthatnék föl, hogy legalább „második hazámban” megmenekülök az álnok antiszemitázás visszatetsző látványától: lám, kudarcot vallott a PolKor okvetetlenkedése. Valami rossz íz azonban csak marad a számban: nem látom be, miért kerül antiszemitizmus gyanújába, aki népcsoportnak is látja a zsidókat, bár izzig-vérig svédek is egyben s elvegyülnek a társadalomban. Jóváhagyjuk vagy sem, a zsidókat nem lehet nem népcsoportnak (is) tartani. Auschwitz óta ezt maguk sem tagadhatják: azzá egyesíti őket a zsigeri rettegés, hogy miért ne ismétlődhetne meg, ha egyszer megtörtént, továbbá a felülkerekedés kényszerévé vált életöszön, ami egy évezredek tapasztalataival rendelkező s kivételes tehetséggel, vállalkozó kedvvel megáldott népcsoportot (!) szinte magától elitté emel. Hogy a pénz és a média világában jelentős a befolyásuk, mindenki tudja, bár kimondani senki sem meri, még elismerésképpen sem. Azt sem illik észrevenni, még kevésbé szellőztetni, hogy – ha jól számolom – immár egyvégtében legalább öt ízben zsidó kapta az irodalmi Nobel-díjat s bár nem mindig irodalmi érdemei alapján, ez is bizonyítja számarányukhoz képest nagyfokú jelenlétüket a nyugati kultúrában. A zsidó társadalmi jelenlétnek ez a nem-jelenlétté álcázása a politikai korrektség várának egyik megingathatatlan bástyája. Nem válik díszükre e „szentségtelen szövetség”.

Ezt a tabu-sértést, következményeivel nem törődve, kizárólag az igazság kedvéért követem el s persze önérzetességből is, mert nem szeretem, ha palira vesznek. A látszat ellenére azonban nem vagyok antiszemita, nem is lehetek egy zsidó vővel s egy félzsidó unokával. Ami nem jelenti azt, hogy „szeretem a zsidókat”, de azt igen, hogy amit a történelem folyamán, főleg pedig a második világháborúval kapcsolat-

ban velük szemben elkövettek, saját emberségem sérelmének is tekintem.

Mint az eddigi példákból kitűnik, a PolKor élharcosainak közös vonása egy (rög)eszme nevében gyámkodni polgártársaikon, egy jobbantudomka (besserwisser) kotnyelességével beleavatkozni az életükbe. A demokrácia gyámoltalanságának a jele, hogy akaratukat keresztül tudják vinni a többség akarata ellenére, vagyis kimondottan antidemokratikusan, bár mindig a demokráciára hivatkozva. Itt van például az ún. svéd alkoholpolitikát a helyi lakosság s immár Európa akarata ellenére szívósan és sikeresen védő lobby. Idézem róluk írt soraimat a *Közérzetből*: *Ádáz bornemisszák tartják / itt kezükben a csapat, / képtelen adóztatásra / véve rá az államot. // Olyan ez, mintha – akiktől / elraboltak két tojást – / eunuchokra bíznák a / szerelemszabályozást. // Európa csodálkozva / vonja föl szemöldökét, / hogy mi „önként” tízszernyit / fizetünk borért-sörért, // mint a Lübeckbe átjáró / szerencsés dél-skânei, / ki ez álszent, farizeus / kisebbséget átveri.* Ehhez csak azt teszem hozzá, hogy sikerük titka megint csak egy „szentségtelen szövetség”, mert az államot bizony nem kell erőltetni arra a „képtelen adóztatásra”: kap rajta s be is vasalja rajtunk könyörtelenül, újra meg újra kiravaszkodva Európától a haladékot a „svéd alkoholpolitika” számára.

Nem dicsekedhetnek hasonló állami támogatással és sikerrel a monarchia eltörléséért lobbyzók, a köztársaság harcos hívei. Pedig ők, mint annak idején a mi Petőfink, egy valóban anachronisztikus feudális csökevénytől akarják megszabadítani országukat. Annyit már rég elértek, hogy a szocdem párt bevette programpontjai közé a monarchia felszámolását, ám eddig még egy sem akadt a sorjázó szocdem kormányok közt, amelyik részánta volna magát. A svéd királyi család, Jean Bernadotte, Napoleon tábornoka leszármazottai változatlan népszerűségnek örvendenek immár nem csak az őslakók, hanem az újonnan bevándoroltak körében is, ha hihetünk – márpedig miért ne hinnénk – Nalin Pekgul moszlim-kurd asszony szocdem párti képviselőnek, aki a nemrég lezajlott „Mohamed-háborúval” kapcsolatban is kitüntette magát bölcs és bátor hozzászólásával. Most azzal a javaslattal lepte meg pártját, hogy törölje programjából a monarchia felszámolásának tervét,

mert a királyi család szeretetében, a svéd történelem és hagyomány légkörében forrhatnak össze legkönnyebben s leggyorsabban az ország régi és új lakói. Amilyen bizarr, annyira zseniális gondolat: politikától s bürokráciától fertőzetlen, gyermeki-népmesei szinten találkozhat ember az emberrel, hidalhatók át iszonyú távolságok, honosodhatnak meg régi hazájukból kivetett népcsoportok. Valami ilyesmi megfordult az én fejemben is, amikor félig tréfából a dán királynőt tartottam legalkalmasabbnak, hogy a Mohamed-karikatúrákkal megbántott moszlimjait kiengesztelje.

Szebb ajándékot nem is kaphatott volna küszöbön álló hatvanadik születésnapjára Carl XVI Gustaf svéd király, mint a monarchista érzelmek e váratlan reneszánszát, mintegy kárpótlásul az uralkodását végigkísérő lekicsinylésért, gúnyolódásért, támadásokért. PJ Anders Linder cikke a SvD 2006. ápr. 9-i számában valóságos rehabilitálás. Linder vitába száll azzal a véleménnyel is, hogy „a monarchia elvben rossz, a gyakorlatban jó”; szerinte a svéd monarchia elvben sem rossz.

„Országgyűlés hagyta jóvá, széles népi támogatást élvez és senkinek sem árt” – írja. „Svédországban az államfő nem alkalmazott. A svéd nép egy dinasztia mellett döntött, amelyben a feladatra születés, a szerepre nevelés elve érvényesül. /.../ Mit nyernénk egy köztársasági elnökkel? Jobb hatalomelosztást biztosan nem, ám kevesebb történelmet, pompát, meghittséget. /.../ Ráébredtünk végre, hogy az emberek szimbólumokra, szertartásokra vágynak. Örülnek a nemzeti ünnepnek. Megtöltik a templomokat a szökőár-katasztrófa után. /.../ Ha a racionalizmus nevében eltörölnénk a monarchiát, hamarosan ugyanazt a rövidlátó vandalizmust látnánk ebben, mint a közelmúlt városrendezéseinek esztelen dúlásaiban.”

A republikánusokon kívül egy másik jobb sorsra érdemes PolKor-kisebbség igyekezete is megtört a gyakorlati élet és a „népakarat” (?) ellenállásán: a harcos feministáké. Ezeknek, mint az alkoholelleses ligának, sikerült ugyan kierőszakolni a svéd demokráciától egy olyan törvényt, mely egész Európában párját ritkítja... De átadom a szót *Közérzetemnek: Lám, kivívták, hogy ki testét / árulja, nem büntetik, / ám a „jótét lelket”, aki / megveszi, leültetik. // Ismert „prostival” láttak a / rendőrök egy honatyát / a bozótba tűnni; későn /*

rántotta föl a gatyát. // Merő véletlen, hogy éppen / ott járt a „törvény szeme”? / Vagy talán a nő a „taksát” / kétfelől zsebelte be? //...// S ahhoz mit szól egy tudatos / feminista, hogy a nő / ily botrányban mint jogilag / kiskorú fordul elő? // Kit nem vesznek felnőtt számba, / tetteiért nem felel, / bár benőhetett a feje / lágya túl a negyvenen. // Felnőttek között a vásár / kettőn áll, e nézetet / hatályon kívül helyezni / csak jogsértéssel lehet. Elismerem, hogy a bozótbeli kaland leírásában is csak találgatásokra, föltevésekre hagyatkoztam. Már csak ilyen vagyok.

Monika Wehlin irodalomtörténész természetesen nem e „jogértésen” kesereg (SvD 2006.ápr.8), hanem a svéd prostitúciótörvény kijátszásán, amire bő alkalom nyílik az idei nyáron, amikor a Németországban tartandó labdarúgó világbajnokságra svéd férfiak százai szabadulnak a megengedett prostitúció paradicsomába. Süket fülekre talált ugyanis az egyenjogúság ombudsmanjának felhívása a Labdarúgó Szövetséghez a VB bojkottálására: egyetlen országos nevű férfi, politikus vagy író sem szólalt föl mellette, a szövetség elnöke pedig azzal hárította el, hogy a futballnak semmi köze a politikához. „Akarunk-e ilyen férfiakkal élni?” – kiált fel patetikusan Monika-Lüszisztrate. „Rendben lévőknek találjuk-e, hogy a szomszédasszonyunk férje leutazik Németországba, spiccesen ordibál a futballmeccsen, hogy aztán a győzelmet vagy vereséget egy kiadós kefével fűszerezze egy szexboxban az aréna mellett?” A közhely, hogy a prostitúció a „világ legősibb mestersege”, szabad „vállalkozónak” tünteti fel a nőt, holott valójában kezdetről fogva a rabszolgaság egy formája volt és ma sem egyéb modern rabszolgaságnál – érvel a modern Lüszisztrate. „A házasság ikernővére”, a férfi nőszemléletének tükörképe, mely szerint a nő vagy szajha, vagy madonna. A férfi találmánya, hogy nemi ösztönét mindenkor kielégíthesse, saját „álszent szexualitásának szégyenét” pedig mindenesetül a nőre háríthassa. Fizet és mossa kezeit.

Büntudatosan pislogok Lüszisztrate-Monika érveit olvasva; lehet-e jó lelkiismerettel védelmére kelni egy ilyen szégyenletes „csökevénynek”, társadalmi anomáliának? Nincs-e kifogástalan erkölcsi alapja a világon egyedülálló svéd törvénynek, mely egyoldalúan a férfiak számára kriminalizálta ezt a férfiak által fönntartott üzemet? –

Hopp! Itt van a dolog bibéje: valóban csak a férfi tartja fenn? Váltak az idők, felszabadultak a rabszolgák, a prostituáltak immár kisvállalkozókként üzik a „legősibb ipart”, adót is fizetnek róla. Ha kriminalizáljuk a prostitúciót, mindkét nem számára tiltanunk kell, büntetve a törvény megszegőit. Ami persze megint csak szélmalomharc volna s azt eredményezné, hogy a prostitúció illegálitásba vonulva folya tovább, annak minden áldatlan következményével. Akiket a kétségbeesés vagy a kábítószerrel való függés hajt ki az utcára mint szívtelen kerítők kizsákmányoltjait, azok sorsán sem segít, sőt inkább ront a svéd mintájú törvény. A gyakorlat ezúttal is megméri, és könnyűnek találja az elméletet. Lüszistrate kissé megkésétt a lázadással: minden igaza mellett is úgy tűnik, hogy Csokonai Dorottyájának irigysége és elkeseredése beszél belőle.

A jogegyenlőség svéd ombudsmanjának fölhívása a világbjajknokság bojkottálására egész Európában feltűnést keltett, sikert annál kevésbé. Idehaza megkérdőjelezték illetékességét beleszólni más államok törvényhozásába, külföldön pedig csak annyit ért el (aminek nincs oka örülni), hogy már jóval a meccsek előtt megindult a riporterek áradata a tett színhelyére, hogy feltérképezze Köln és környéke bordélyviszonyait. „Ha mostanában leszólítanak az utcán – méltatlankodik a mikrofonnak egy „iparúzó” – biztos lehetek benne, hogy nem üzletfél, hanem riporter, aki hülye kérdésekkel molesztál.” A SvD „Vasárnap”-magazinja (2006. május 7.) öt teljes oldalt szán a németországi prostitúció gazdagon illusztrált bemutatásának. A kölni Pascha-szálló Európa legnagyobb bordélya a város centrumában; havonta 30 000 vendéget szolgál ki az ott szobát bérlő több mint száz profi örömlánnyal. Ha már a számoknál tartunk: Németországban naponta 1,2 millió férfi „vesz meg” egy prostituáltat a rendelkezésre álló 200–400 ezerből. Az üzletág évi pénzforgalma óvatos becslés szerint kb 130 milliárd koronának felel meg. Vannak persze olcsóbb és sivárabb színhelyei is a nemi vásárnak, de ott is biztonságosabb a nők helyzete, mióta a rendőrséget bízták meg a „hallick-szereppel” és az „utcalányok” társadalmi ellenőrzés alatt álló, egészségügyi berendezésekkel felszerelt „szexgarázsokban” találkoznak autós kuncsaftjaikkal.

Végigzongorázva a PolKor megnyilvánulásának jellegzetes típusa-

in, próbáljuk fölmérni, mivé változik dúlása nyomán a demokrácia. Határ Győző választát már az elején idéztem: diktatúrává. Hogy továbbra is demokráciának álcázza parancsuralmát, abban csak a „haladó hagyományt” követi: nemde „népidemokráciákban” éltünk mi „kelet-európaiak” a legsötétebb sztálini terror korában? Ez a „népi” előtag még táplálta bennünk a reményt, hogy a nyugati országokban megvalósult a jelző nélküli, „igazi” demokrácia is. Most erről is kiderült, hogy álcázott diktatúra, mibe vessük reményünket ezután?

Az új diktatúrát nem egy személy, nem is az állam gyakorolja, hanem harcoss, céltudatos kisebbségek, melyek rákényszerítik akarataikat a többségre. Tulajdonképpen előbb az államra, hogy céljaiknak kedvező törvényeket hozzon. Idézek *KÖZÉRTET* c. verses szatírából:

„Olyan demokrácia ez, / melyben egy céltudatos / kisebbség bármit elérhet, / ha elég erőszakos. // Az anyamadár is annak / ád, ki lármáz, tátogat; / a gyámoltalan fióka / jó, ha hébe-hóba kap. // Polgár-ijesztegetésre / kéznél van alattomos / „gyámjaink” fegyvertárában / jó egynéhány szó-mumus: // mint szexizmus és rasszizmus, / xeno- s homofóbia; / kire ilyesmik ragadnak, / van mért vakaróznia. // Egy ’népcsoport ellen izgat’ / – így nevezik ezt a bűnt, / mellyel a szólás-szabadság / fényes csillaga letűnt.” Timothy Garton Ash oxfordi történészprofesszor szerint ez az egész demokratikus világra jellemző: „Ha a félelemkeltésre rájátszó, fanatikus csoportok sikert érnek el, levonják a tanulságot: csapj még nagyobb lármát, légy még türelmetlenebb, s minden akarod szerint történik.” Sikerül elnémítanod – teszem hozzá – minden ellenvéleményt. „Törvényeket csikarnak ki: / zárja félelem-lakat / – ha a gondolatot nem megy – / legalább a szájakat” – írtam *Közértet*emben. Hasonlóképpen borong az *Aftonbladet* vitavezetője: „Mi történt Svédországgal? Valamikor a józan értelem otthona volt e földtekén, most meg már jó ideje méltatlankodástól és vádaktól hangos, harag és keserűség mérgezi levegőjét. Manapság mindenki sértettnek érzi magát ebben az országban.” E „mindenki” persze túlzás, a nép többsége ugyanis békében akarna élni, azért utálja meg a demokráciát, mert azt teszi felelőssé az őt nyugtalanító s terrorizáló PolKor miatt. A PolKor nem szereti a csendet. Rosszat sejt a hallgatás mögött, ezért provokál, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból, ki-

mutassa rólad, hogy ilyen-olyan alapon megkülönböztető vagy. Folyik az embervadászat, a följelentgetés. A mai újságban olvasom, hogy Áke Green után megint följelentettek egy papot „népcsoport elleni izgatásért”, mert aláírásokat gyűjtött az egynemű párok templomi esküvője ellen.

Egy normális, magára adó társadalomban megvetik a spiciliskedést, a rendőrségre szaladgálást, a PolKor élharcosai arra biztatnak, hogy állampolgári kötelességként, erényként gyakoroljuk. A boldogtalan rendőröknek pedig jó képet kell vágniuk a fontoskodáshoz. Mintha nem volna elég dolguk a vészesen elharapózó bűnözéssel. Egy kissé begyöpösödött néne honi szigetének festői természetében sétálva megijedt egy váratlanul fölbukkanó sötétbőrű fiatalembertől, és hangosan morfondírozott, hogy ezek a feketék (svartskallar) mindenütt jelen vannak. Naja, nem volt szép tőle, s meg is járhatta volna, ha mai típusú vagánnyal lett volna találkozása. Egy régi típusú vagány nem ütötte volna ugyan agyon, de nem maradt volna adósa: „Vegye le a lemezt, nyanya; szokjon hozzánk, ha már itt vagyunk!” Ez a „fekete” azonban a PolKor neveltje volt, Sri Lankából fogadták örökbe nevelőszülei, konyhafőnök egy nagyvárosban. Hétfégi kikapcsolódásába köpött bele ez az inzultus. Előkapta a mobilját és bejátszotta a „nyanya” litániázását. A rendőrség a legnagyobb előzékenységgel fogadta, az ügyész úgy találta, hogy rasszista megnyilvánulás forog fenn, a körzeti bíróság ítélete: 5600 korona bírság, plusz 5000 kártérítés. A riporter szerint az eset „nagy feltűnést keltett” a helyi lakosság körében. Nyitva marad a kérdés, hozzájárult-e az őslakók és a jövevények összeszokásához és harmonikus együttéléséhez, ami oly hön óhajtott célja a politikusoknak és a média PolKor képviselőinek.

A „népcsoportok jogaiért” küzdő egyének és szervezetek „sérelmekre” éber figyelme, provokációi, följelentgetései, a törvényszékektől kicsikart büntetések zaklatottá teszik életünket, elvetik a gyanakvás, félelem, gyűlölködés rossz magvait a társadalomban. Ha mi emberek nem kötözködhetünk egymással apró tűszúrásokkal anélkül, hogy bírói ítélettel hallgattatnának el bennünket, úgy elidegenedünk egymástól, hogy miattunk akár a szemünk láttára ölhetik, verhetik, erőszakolhatják felebarátunkat: érvényesítse jogait, ahogy tudja; forduljon

a legközelebbi rendőrhöz vagy ombudsmanjához, s ha nincs neki, az ő baja. „Kívánatos volna kissé magasabbra emelni az érzékenység ingerküszöbét, hiszen nem volt, s nem lesz olyan világ, ahol csoportközi (vagy akár csak egyéni) viszonylatokban ne volnának örökké ellenszenvék” – ajánlja Tökécki László a notórius antiszemitázóknak, de megszívlelhetik egyéb békétlenek is. Meg kellene tanulnunk civilizáltan együtt élni a negatív indulatokkal. Már amennyiben az együttélésre szántuk el magunkat ezen a globalizálódó földgolyón, nem csupán énünk öszentségének maradéktalan megvalósítására. A civilizált együttélés arany szabálya: nem muszáj szeretnünk, de el kell(ene) viselnünk egymást.

Odáig jutottunk, hogy már a szánkat sem merjük szóra nyitni, ne-hogy olyasmi találjon kipottyanni rajta, amire valaki felhördül, és rend-örért kiált. Régi egyértelmű szavainkban sem bízhatunk: akármelyikbe beleköthet a politikai korrektség. Így járt nemrég a DN riportere, aki a „férfi” szót minden külön megjelölés nélkül „heteroszekszuális férfi” jelentésben használta, mintha buzik nem is léteznének vagy nem men-nének férfi számba. Egy kutatásról beszámolva azt írta ugyanis, hogy a leszbikus nők agya férfi-módra reagál a nőszagra, ami természetesen nem áll a homoszekszuális férfiakra, riporterünk tehát burkoltan elárul-ta, hogy a heteroszekszuális férfi reakcióját tartja normának, „férfiasnak”. Megfordult a fejemben, hogy a beíró, aki szóvá tette az újságban ezt „bakit”, talán nem is beszélt komolyan, csak kifigurázta a PolKor akadékoskodást. Más riportereknél is látni véltem ilyen szándé-kot: kimutatni a nyelv s a kommunikáció, általában az emberi együtt-élés PolKor okozta ellehetetlenülését.